

5205 3die Beh. af Finantsloov. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 5206

snævre Farvande og ere komne til det Resultat, at vi maa indrette vort Søværn saaledes, at det kan bevæge sig i vore Farvande, i vore Sunde og Belter, i Kattegattet, Østersøen osv., og at man kun skal have for Die at give dem til Dumleplads ét saa stort Vandareal som muligt. Men desuagtet har man beholdt som Leder for Ministeriet, som Ministerens daglige Raadgiver, som den Sagkyndige, til hvem han i alle Tilfælde henviser sig, den samme Mand, der skylder sin Stilling alene sin Sympathi med et System, der nu er forladt. Det er der ikke nogen rigtig Mening i. Saafremt man havde en Minister, der vilde holde paa det af General Raasløff opstillede System, var det rigtigt, at han havde ved sin Side i Ministeriet en sagkyndig Søofficer, der delte hans Mening; men fra det Dieblif af, at dette System er forladt, er det urigtigt at beholde den samme Mand til Leder, saa skal man aabenbart søge at finde en Raadgiver blandt dem, der ere istand til at harmonere med den nye Anskuelse, der i al Fald ikke ere den imod. Den sagkyndige Distand, som Ministeren nu har, indgyder ham en Mistænksomhed, som er uretfærdig, imod noget større Dybgaende end 15 Fod; den Direktør, der nu sidder i Ministeriet, har gradvis maattet lade sig tvinge, som Betænkningen oplyser os om, fra 11½ til 12 Fod, fra 12 Fod til 13½ Fod og fra 13½ Fod til 15 Fod, og det ærgrer naturligvis en Mand at skulle drives bort, fra, hvad han har anset for rigtigt, han synes, at ethvert nyt Skridt, som han kommer længere bort, er en ny Ydmygelse for ham. Det er en ganske naturlig Følelse, saaledes er den menneskelige Natur, man kan ikke staa derimod. Men det er høist unaturligt, at Ministeren, naar han har forladt det gamle System, da vedblivende har en Mand ved sin Side, som bestandig siger: „Blot ikke mere Dybgaende!“ — ret som om dette var Hovedsagen, ret som om Hovedsagen ikke var at faa det bedste Søværn, som vi kunne bringe tilveie, hvad enten

det saa stikker 15, 16 eller 17 Fod; thi det er, efterat Grønsund-Missionen er bristet, ikke længere det virkelige Afgjørende. Jeg ser ikke rettere, end at det Skib, om hvis Bygning der nu er Tale, er et fuldstændig planløst Skib. Dersom det var tilladt at bruge tydske Navne paa danske Orlogsmænd, vilde jeg foreslaa Ministeren, naar han skal opkalde denne Bygning Nr. 56, at kalde den „das jüngste Kind meiner Laune“; thi der er virkelig ikke noget som helst Andet, der kan siges at ligge til Grund for dette Skib, end et Lune, et Snufald, en Tilfældighed. Man er dreven væk fra Noget, uden at være kommen til noget Andet, og befinder sig ude — ja, ude paa det vilde Hav maa vi ikke komme, men i al Fald, man driver for Wind og Bove, uden at have noget sikkert Kompass at styre efter. Den høitærede Minister trode, at, naar det ærede Medlem for Nyheder, (Schonheyder), havde sagt, at det nye Skib, som han vilde bygge, vilde være mindre tilfredsstillende end „Gorm“, saa laa deri en stor Nøs for „Gorm“, som man i sin Tid saa stærkt havde angrebet. Jeg tror nu ikke, at denne Nøs var saa meget stor endda, og dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at „Gorm“ egentlig ikke er blevet stærkt angreben. Jeg erindrer ikke, at „Gorm“ har været udsat for noget meget haardt Angreb; „Eindormen“ har været det; men det var af den simple Grund, at „Eindormen“ var beregnet paa at skulle have et vist Dybgaende, og saa viste det sig, at det skal 2 Fod dybere. Saavidt jeg erindrer, har „Gorm“ ikke været udsat for noget saadant Angreb, at den høitærede Minister kan stille det frem, som om de ærede Medlemmer, der i sin Tid talte derom, havde angrebet „Gorm“ meget stærkt, medens de nu vilde hæve det til Skyerne. Men de nævnte Medlemmer have med god Føie sagt, at „Gorm“ var det sidste Ord, som vort Skibsbyggeri havde sagt herhjemme, og at det var en berettiget Fordring, at det næste Skridt blev noget Bedre end det foregaaende og ikke,